

KOUPEL V KYSELINĚ

VSTUP ZAKÁZÁN

VSTUP ZAKÁZÁN

VSTUP ZAKÁZÁN

VSTUP ZAKÁZÁN

DEVĚTADVACETILETÝ ŠTEFAN VÁCLAVEK BYL PRVNÍM ODSOUZENÝM VRAHEM NA SEVERNÍ MORAVĚ PODLE NOVÉHO PŘÍSNĚJŠÍHO TRESTNÍHO ZÁKONÍKU. UŠKRTL A PAK DO KOZELCE SVÁZAL PRÁDELNÍ ŠŤŮROU OSMDEŠÁTILETÉHO STARCE, KTERÝ ANI PO SMRTI NEDOŠEL KLIDU. ČEKALA HO KOUPEL VE VANĚ NAPLNĚNÉ KYSELINAMI.

Ten mrtvolný zápach byl nesnesitelný. Šířil se celým barákem, který svého času býval ve Slezské Ostravě honosnou vilou. Dnes připomínal spíše zpusťosenou barabiznu, o kterou se už léta nikdo nestaral.

Komisař Vácha měl co dělat, aby v sobě udržel snídani. Byl zvyklý na ledacos, ale tohle byla opravdu síla. Všude hrozný nepořádek, jako by tady léta nikdo neuklízal. Věci vyházené ze skříní a zásuvek na první pohled vypovídaly o tom, že dům někdo prohledával. Nejspíše vrah, anebo jich bylo více?

„Kde je?“ zeptal se Vácha a držel si před ústy kapesník.

„Ve vaně. Ale připravte se na nehorší. Ten puch je nic proti tomu, co vás čeká v koupelně,“ snažil se ho varovat nadporučík Fiala.

I NA OTRLÉHO KRIMINALISTU TO BYLO PŘÍLIŠ. PO ZEMI SE VÁLELY STARÉ A UŠPINĚNÉ HADRY, ZAKOPÁVAL O ROZLITÉ LÁHVE A VŠELIJAKÉ HARAMPÁDÍ. Z OPRÝSKANÉ VANY TRČELY PROMODRALÉ NOHY. MRTVOLA LEŽELA VE VANĚ NAPLNĚNÉ NĚJAKÝM SVINSTVEM, KTERÉ PŘIPOMÍNALO STAROU KREV. OBLIČEJ MĚL TEN MUŽ NATEKLÝ UŽ K NEPOZNÁNÍ A KOLEM KRKU MĚL PEVNĚ UTAŽENOU PRÁDELNÍ ŠŤŮRU.

Jeho tělo se ve vaně rozkládalo už celý týden. Na sobě měl jen trenýrky a snad něco, čemu se kdysi dalo říkat triko. Na jeho zbytcích ulpívala bělavá a nahnědlá krystalická hmota.

„To je chuťovka, vidíte?“ vyrušil šokovaného kriminalistu z pohledu do páchnoucí vany soudní lékař. Ve své profesi byl jednička, obvykle ho volali k těm nejbrutálnějším mordům.

„S něčím takovým jsem se dosud nesetkal,“ prohlížel si dál patolog skleněné láhve se zbytky nějaké tekutiny.

„Co to, proboha, je?“ podivoval se Vácha nad svinstvem tmavě hnědé barvy, ve které mrtvola ležela.

„LOUHY, KYSELINY, ŽÍRAVINY, KTERÉ SPOLU ZAREAGOVALY A VYTVOŘILY TAKOVÝ SAJRAJT. VRAHOVÉ SE ZŘEJMĚ TAKTO CHTĚLI ZBAVIT TĚLA. PAMATUJETE NA TEN FILM ROZPUŠTĚNÝ A VYPUŠTĚNÝ, NE? JÁ HO VIDĚL NEJMÉNĚ PĚTKRÁT,“ POVÍDAL SOUDNÍ LÉKAŘ A DÁL PROHLEDÁVAL MRTVOLU.

Štefan Václavek uškrtil bytného.

Kriminalista Vácha se zarazil. „Podle čeho soudíte, že vrah nebyl jeden? Takového vetchého staříka by hravě zvládl sprovodit ze světa kdejaký padavka.“

„Ten bordel, co tady všude je, to nevypadá na jednoho pachatele,“ konstatoval patolog. „Podle té šňůry na krku to vypadá, že byl uškrcen, a tu koupel v kyselině mu připravili až po smrti. Zemřel tak plus mínus před šesti dny.“

Mrtvým byl jistý Wolf Liczman. Měl něco málo přes osmdesát a ten barák mu patřil. Lidé v okolí ho znali jako podivína, který neustále něco vykřikoval, dělal problémy a choval se dosti zvláště. Zřejmě stařecká demence. První patro pronajímal lidem pochybné pověsti. Vystřídalo se jich tam prý hodně a málokdo s protivným majitelem vydržel. Naposledy tady bydlely tři ženy podivného vzezření. Liczman se s nimi často hádal. Když na sebe křičeli, bylo to slyšet široko daleko.

Nebýt těch ženských, na vraždu osamělého Wolfa Liczmana by se ale jen tak nepřišlo. Pustily si hubu na špacír a řekly o vraždě jednomu známému, který se svěřil dalšímu kamarádovi, a ten zavolal známému policistovi z Bohumína.

STARÝ PODIVÍN

Štefanu Václavkovi táhlo na třicet, když v lednu 2010 vylezl po pěti měsících z basy. Pro drobné krádeže ho soudili nejen v Ostravě, ale také v Bruntále a Hodoníně. Tam si měl jako trest odpracovat 400 hodin veřejně prospěšných prací, ale na to on zvysoka kašlal. Soud mu proto vyměřil trest natvrdo. Odpykat si měl v base dalších dvě stě dní.

Václavek měl jen základní školu, učňák v oboru mechanik opravář nedodělal. Oženil se s Vietnamkou, spolu ale nežili. Většinou pobýval na ubytovnách, nebo u svých přítelkyň. Dva roky zpátky bydlel v podnájmu u starého Liczmana. Byt v prvním patře rodinného domku ve Slezské Ostravě Štefan obýval společně se Simonou. Byla jen jednou z jeho mnoha milenek, ale pro ni by udělal cokoliv.

Soužití jim však narušoval ten starý podivín. Stačilo, aby se Václavek jeden den opozdil s placením nájmu, a starý Liczman mu udělal takové peklo, že by ho Václavek nejraději přizabil.

MYŠLENKA ZBAVIT SE PODIVÍNSKÉHO PÁNA DOMÁCIHO MU ZAHNÍZDILA HLUBOKO V HLAVĚ. NEBYLO DNE, KDY BY SI NEPŘEDSTAVOVAL, JAK TEN MOROUS KONEČNĚ NATÁHNE BAČKORY.

Wolf Liczman měl ale tuhý kořínek. Oslavil osmdesátku a kvůli neplacení nájmu Simonu i se Štefanem z bytu vyhodil.

Když Václavek přesně měsíc před vraždou opustil brány věznice, jeho první kroky vedly za Simonou. Zatímco seděl v base, nastěhovala se s kamarádkou Věrou a se svojí matkou zpátky k Liczmanovi. Václavkovi se sice do baráku toho starého protivy nechtělo, ale touha po Simoně byla silnější. Pár dní tam přespával načerno. Liczmanovi namluvil, že Simoně chodí jen z dávného přátelství pomáhat.

„Nic se nezměnilo, naopak ten starý magor je ještě horší, než býval. Kdyby ho tak někdo praštil, ať už je po něm,“ postěžovala si Simona Václavkovi, sotva ho po dlouhé době spatřila.

JÁ HO ZABIJU!

Lamentovat nepřestala ani v pondělí 9. února. Od rána soptila, jak jí otrapa Liczman leze na nervy, jak jí ničí život a že už s ním nemůže vydržet. „Zase chce prachy. Já už to jeho věčné sekýrování odmítám poslouchat. Buď tu zůstane on, nebo já!“ brečela Simona na rameni Václavkovi.

„Ten hajzl mě už dlouho štvát nebude! Jdu si to s ním jednou provždy vyřídit!“ zanádal Václavek a sešel vztekle do přízemí domku.

„Tak rozčileného jsem ho ještě neviděla. On ho snad zabije!“ otočila se vyděšená Simona na spolubydlící Věru. Po chvíli obě z přízemí slyšely nadávky, volání o pomoc a zvuk, jako když někdo spadne na zem. Pak se už ozývalo jen sténání.

Štefan Václavek chtěl bytnému po dobrém domluvit, aby všechny tři ženy nechal na pokoji. Když mu Liczman otevřel dveře, udělalo se ale Štefanovi černo před očima. Vzpomněl si na všechna ta příkoří, která musel nejen on snášet. Chytil ho pod krkem a povalil vetchého staříka na zem.

DŮCHODCE KOPAL NOHAMA A SNAŽIL SE ODTRHNOUT JEHO RUCI ZE SVÉHO KRKU, ALE NEMĚL TOLIK SÍLY. VÁCLAVEK POKROKEM VZAL KLÍČ A BYT ZAMKNUL.

KRKU. PAK JÍM SVÁZAL I JEHO RUCI A NOHY. KDYŽ ZJISTIL, ŽE SE LICZMAN UŽ NEHÝBE A JE MRTVÝ, OVÁZAL MU KOLEM HLAVY A PŘES OČI ŽLUTOU ŠÁLU, ABY NEVIDĚL JEHO VYDĚŠENÝ VÝRAZ V OBLIČEJI. PAK TĚLO ODTÁHNUL DO KOUPELNY. NAKONEC VZAL KLÍČ A BYT ZAMKNUL.

Nahoru přišel Václavek celý rozrušený. „Ani netrpěl,“ hlesnul a zapálil si cigaretu. „Uškrtil jsem ho téměř rukama,“ ukazoval vyděšeným ženám Štefan, jak bytného připravil o život.

Když vypil kávu, šel se do jeho bytu znovu podívat. „Je po něm!“ To bylo jediné, co řekl, jakmile se vrátil zpátky.

Věra zvědavě letěla dolů. Liczman ležel na zemi, provaz měl omotaný přes nohy, ruce a kolem krku. Přes obličej měl omotanou šálu.

JAK SE ZBAVIT MRTVOLY

V prvním patře kdysi luxusní vily nastalo velké dilema, co s mrtvolou. Všem bylo jasné, že tělo starého Liczmana přece nemohou nechat ležet jen tak v koupelně na zemi. Stejně tak se všichni tři hamounili na jeho majetek. Simona s Věrou hned prohledaly celý byt, ale kromě vkladních knížek nic cenného nenašly.

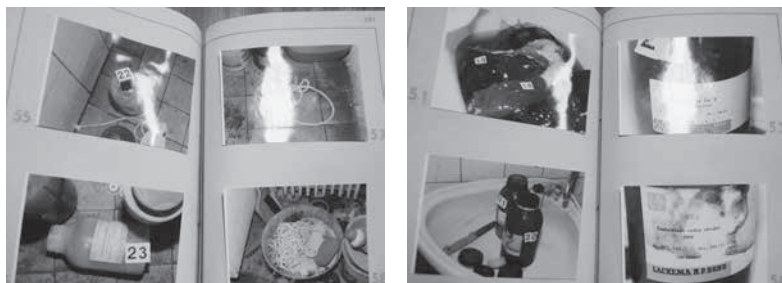
Do Liczmanova bytu se ještě během dalších dnů několikrát vrátily. Znovu prohledávaly každou skříň, každou zásuvku i stůl. Marně, po penězích se slehla zem.

Že se z koupelny začíná linout mrtvolný zápach, na to nehleděly. Konec konců byly to právě ony, které vymýšlely nejjedenější způsoby, jak se těla zbavit.

„Musíme ho zlikvidovat,“ rozhodla Věra. „Liczman byl přece chemik, má tady sklep plný všelijakých kyselin. Dáme ho do vany a mrtvolu v ní rozpustíme.“

Poté přinesly všechny láhve s kyselinami, které jen našly.

MRTVÝ STAŘEC MĚL HLAVU UŽ TAK NATEKLOU, ŽE VĚRA MĚLA CO DĚLAT, ABY MU UVOLNILA PROVAZ. PROTO PROVAZ NAKONEC PŘEŘÍZLA, DOKONCE OBĚTI ROZVÁZALA NOHY SVÁZANÉ KE KRKU. PAK MU SUNDALA TEPLÁKY. TĚLO SE DO VANY VEŠLO TAK AKORÁT, JEN CHODIDLA ČOUHALA ZAVRAŽDĚNÉMU STARCI VEN. VĚRA POPADLA CHEMIKÁLIE, KTERÉ MĚLA PO RUCE, A NASYPALA JE NA MRTVOLU.

Mrtvola starce ležela ve vaně v kyselinách.

Foto: Policie ČR

Když to zasyčelo a obě ženy ucítily hrozný smrad, Simona se vylekala. „Cos to tam dala?“ vyjekla.

„Na sklenici bylo napsáno kyselina mravenčí a na té druhé láhvi chlorovodíková. Proč se teď nic neděje?“ řekla naštvaně Věra, nasypala na tělo další chemikálie a pustila do vany vodu.

„SNAD SE V TĚCH KYSELINÁCH ROZPUSTÍ,“ DOUFALA SIMONA, KDYŽ S KAMARÁDKOU OPOUŠTĚLY KOUPELNU, VE KTERÉ SE PŘED CHVÍLÍ ODEHRÁVALA SCÉNA JAKO Z HORORU.

Zatímco se zbavovaly mrtvolu a prohledávaly znovu dokola byt, Václavek pobýval už několik dní u jiné své přítelkyně. Pak se vrátil zpátky na ubytovnu. Simona však v sobě nedokázala udržet tak hrozné tajemství, potřebovala se kromě svojí mámy ještě někomu svěřit. Když za ní po šesti dnech přišel její přítel Kamil, už na chodbě ho mrtvolný zápach srazil do kolen.

„Co je to proboha za smrad? Nenatáhl ten starý krkoun náhodou brka?“ držel se za nos Kamil.

Simona kápala božskou a do detailů mu popsala, jak ho Václavek zardousil a ona s Věrou se snažily mrtvolu zbavit tím, že na tělo nalévaly nějaké chemikálie. Aby jí věřil, odemkla spodní byt a rozkládající se mrtvolu ve vaně mu ukázala.

„Husy bláznivé, proč jste nezavolaly policajty? Ještě vám tu vraždu přišijou!“ kroutil nechápavě hlavou Kamil.

„Václavek nám vyhrožoval, že jestli někdo z nás něco cekne, tak si to šeredně odskáče! Bály jsme se o tom mluvit, ale teď už nevím, jak dál,“ dala se do pláče Simona.

Kamil o hrůzostrašném zážitku pověděl kamarádovi Romanovi Karasovi, který ihned na mobilu vytočil číslo svého známého policisty z Bohumína. O dva dny později zatkla kriminálka Štefana Václavka přímo na ubytovně v Ostravě-Přívoze. Nebyl překvapený, ani se nebránil. Nechal si pokorně nasadit pouta a jako krotký beránek odkráčel do policejního vozu.

DĚSIVÉ TAJEMSTVÍ

Komisař Vácha takový mord ještě neřešil. Z Václavka toho moc nedostal a ty dvě ženské mu byl čert dlužen. Pochyboval o jejich zdravém rozumu. Když mu barvitě líčily, jak se chtěly těla zbavit, ježily se Váchovi všechny chlupy na těle. Přemítal o tom, zda je vůbec může z něčeho obvinít, každopádně v případě sehrály jako korunní svědkyně zásadní roli.

„Proč jste ten zločin neoznámily policii?“ obul se hned do povedených kamarádek Vácha. Jak správně tušil, měly prý obě z Václavka hrozný strach. „Když s tou vraždou nemáte nic společného, jak mi tady tvrdíte, tak proč jste se chtěly těla zbavit?“

Vácha postupně získával dojem, že ty ženské jsou úplně mimo, že se pohybují někde mezi snem a skutečností. Přesvědčila ho o tom i další jejich slova. „My jsme toho chlapa ale nezavraždily jen jsme potřebovaly uklidit tělo, abychom mohly v baráku dál v klidu žít. Ty kyseliny se nabízely, když byl

Liczman kdysi chemik. Jenže to jen zašumělo a byl z toho akorát smrad. No a mrtvola zůstala celá.“

Spontánně se pak také přiznaly, že dům několik dní po sobě prohledávaly. Protože žádné peníze nenašly a neměl ani kdo dosvědčit, zda starý Liczman nějaké v bytě měl, komisař Vácha je obě propustil. Najít si ale musely nový podnájem, protože celý dům byl zapečetěn.

Štefana Václavka sice obě ženy usvědčily, kriminalista však potřeboval jeho plné doznání, že šel za bytným už s úmyslem ho zabít.

„Nechtěl jsem mu ublížit, ale jen domluvit, aby Simoně už dal konečně pokoj. Sám nechápu, proč jsem to udělal, nějak se ve mně nakumulovalo tolik vzteku,“ rozvyprávěl se konečně Václavek.

Vácha se mu podíval upřeně do očí. „Mám tady ale svědectví, že jste šel za Wolfem Liczmanem už s provazem v ruce a s tím, že ho jdete zabít. Také jste pomáhal jeho mrtvolu dávat do vany. Oběma ženám jste vyhrožoval zabitím, pokud půjdou na policii. Takže jak to bylo? Nemá smysl zapírat.“

Do Václavka jako by vjelo tisíc čertů. „To je lež! Přiznávám, vymklo se mi to z rukou a zabil jsem ho, ale s žádnou šňůrou jsem dolů nešel a těm zatraceným ženským jsem nevyhrožoval.“

Na této verzi si Václavek stál a nikdy ji nezměnil, ani před soudem.

Komisař ho obvinil z vraždy prvního stupně. Zvažoval také možnost trestně stíhat i některou z oněch tří žen. V úvahu připadalo zejména obvinění pro neoznámení vraždy či hanobení lidských ostatků. Nakonec k tomu vzhledem k okolnostem nepřistoupil. Šlo o velmi svéráznou komunitu a jedna z těch žen byla dokonce zbavena způsobilosti k právním úkonům.

ÚMYSL, NEBO ZKRAT?

Nic zásadního nepřinesl ani soud. Soudní znalci potvrdili, že Wolf Liczman byl udušen kombinovaným mechanismem škrcení a rdoušení. Vrah mu zlomil chrupavky štítné žlázy i jazyčku, která je u starých lidí velice

křehká a stačí jen málo k jejímu prolomení. Penzista prakticky neměl žádnou šanci na záchranu.

Před soud předstoupily v roli korunních svědkyň i Simona s Věrou. Soudcům a novinářům běhal mráz po zádech, zejména když popisovaly, jak ohavnými způsoby se chtěly mrtvoly zbavit.

„Zřejmě tak činily po vzoru toho, co lidé vídají v televizi, jinak si to nedovedu vysvětlit,“ konstatoval předseda senátu.

PŘÍPAD VRAŽDY BYTNÉHO BYL U KRAJSKÉHO SOUDU V OSTRAVĚ VŮBEC PRVNÍ V ČESKÉM JUSTICI, KTERÝ BYL KVALIFIKOVÁN PODLE NOVÉHO TRESTNÍHO ZÁKONÍKU PLATNÉHO OD 1. LEDNA ROKU 2010. ZATÍMCO PODLE STARÉHO TRESTNÍHO ZÁKONA BY PACHATELI HROZILO ZA VRAŽDU DESET AŽ PATNÁCT LET, PODLE NOVÉHO ZÁKONÍKU TO BYLO DESET AŽ OSMNÁCT LET ŽALÁŘE.

Soud na podzim roku 2010 nakonec dospěl k závěru, že odpovídajícím trestem je patnáct let za mřížemi. Ve vězení však Václavek stráví nakonec téměř šestnáct let, neboť před nedávnem byl dvakrát odsouzen za krádeže a k výkonu trestu nenastoupil.

Václavek trest okamžitě přijal. Stejně se rozhodla i státní zástupkyně a verdikt nabyl okamžitě právní moci.

Vrah byl tedy z vazby rovnou eskortován na Mírov.

KURIOZNÍ PŘÍPAD

Případ vraha Štefana Václavka je v justici kuriozitou. Nejen tím, co se odehrávalo s mrtvolou po samotné vraždě, ale také proto, že pravomocně odsouzený zločinec si po pěti měsících vše rozmyslel a domáhal se obnovení procesu.

Důvod? K vraždě ho prý donutila a navedla přítelkyně Simona. Nové svědectví mělo prokázat, že Václavka zmanipulovala a údajně ho měla přimět k tomu, aby majitele zabil kvůli penězům.

„Vím o svědkovi, který by do případu vnesl nové světlo,“ prohlásil Václavek, když znovu stanul před krajským soudem. Naznačil, že se na zločinu mohly nepřímo podílet i další osoby. „Nechci se však vyhýbat trestu, to ne!“ ujistil soudce.

Vrah skončil na Mírově.

Svědkiem měl být jeho známý Tomáš Tomčák, který také seděl za mřížemi. V dopise adresovaném přímo státní zástupkyni, ze kterého se u soudu také četlo, uvedl, že dotyčnou ženu dobře zná. „Pana Václavka zmanipulovala. Naštvaný a zamilovaný šel pak vraždit,“ napsal svůj názor. Chtěl tak dokázat, že se Václavek skutečně stal obětí manipulativní partnerky, která ho k vraždě navedla, aby se zmocnila peněz majitele domu.

ŠTEFAN VÁCLAVEK V KVĚTNU 2011 SE ŽÁDOSTÍ O OBNOVU SVÉHO PROCESU NEUSPĚL. SOUD NOVÉ DOKAZOVÁNÍ NAKONEC ZAMÍTL. PODLE JUSTICE BY TOTIŽ SVĚDEK TOMČÁK NEMOHL PŘINĚST ŽÁDNÉ NOVÉ A ZÁSADNÍ INFORMACE, KTERÉ ZMIŇOVAL V DOPISE, NEBOŤ JE ZNÁ JEN Z DOSLECHU.

Václavek mohl být i rád. Pokud by soud povolil obnovu procesu, paradoxně loupežnou vraždu, na kterou zákon pamatuje až dvacetiletým vězením nebo výjimečným trestem, by se sice odpovědnost za vraždu přenesla i na případného spolupachatele, ale kvůli loupežnému motivu by se také zvýšila trestní sazba pro odsouzené.

I když soudci Štefana Václavka varovali, že pokud se nová verze případu opravdu prokáže, může dostat i doživotí, vrah si proti zamítnutí své žádosti o obnovu procesu přesto podal stížnost.